

lig godt bekjendt med det Slags Spørgsmaal. Jeg kan ikke forstaae, at §§ 2 og 4 kunne passe rigtigt sammen i denne Lov, det vil sige paa den Maade, hvorpaa de ere redigerede. Jeg kan ikke rigtigt opfatte, hvorledes man kan taxere en Eiendom ved først at lægge en vis bestemt aarlig Afgift paa den og saa siden taxere Resten. Jeg har deeltaget ikke lidet i den Slags Taxationer og i flere andre Slags Taxationer, men jeg har albrig kunnet komme til andet Resultat end, at man taxerer anderledes sikkert og bestemt ved først at taxere Eiendommen som reen og saa siden paalægge, hvad der skal paalægges, ansætte dette til en Capital og trække det fra den førstansatte Rjvsbesum. Nu staaer her imidlertid, at det Sidste skal skee først; gaaer man nu ud fra den Forsætning, at dette ikke er vildeblende for Commissionen — hvad jeg paastaar det er; jeg troer ikke, nogen Commission kan rette sig efter en saadan Taxeringsmaade —, men gaaer man ud fra, at det ikke er vildeblende, saa kan Fæsteren, efter min Mening, ikke komme til det, som § 4 har tiltænkt ham. I det Dieblik, Fæsteren vil overtage Forrentningen og — hvor det træffer — den forhøiede Canon strax, kan han efter min Mening ikke faae den Nedsættelse i den forhøiede Byrde, som han derved har paataget sig, som det dog egentlig er Lovudkastets Mening han skal have. Jeg skal sige, hvorpaa jeg støtter denne min Formening, Noget, jeg iøvrigt tidligere har udtalt her. I Loven af 24de April 1860 fandtes den samme Bestemmelse og den samme Tanke. Den nuværende Fæster eller hans Enke kunne herefter ikke forpligtes til at paatage sig større Byrde end den, de før havde. Gjøre de det imidlertid, da er det frivilligt, og saa skulle de have en Moderation, som er bestemt, saavidt jeg huffer, i Undenrigsministeriets Bekjendtgjørelse af 1ste November 1852; men de skulle have denne Moderation for den fulde forhøiede Udgift, som overtages, og ikke for en Deel af den alene. Nu er dette med Hensyn til de offentlige Stiftelsers Guds skeet saaledes, at man har seet paa den første Bestemmelse og man har seet paa den sidste Bestemmelse, hver for sig, og er derved kommen til det Resultat med Hensyn til det Afdrag, der skal skee for den

forhøiede Byrde, som Fæsteren strax frivillig paatog sig, at Nedsættelsen kun skulde skee i Pengecapitalen. Man maa erindre, at den aarlige Canon langt overstiger det, Fæsteren efter sit Fæstebrev er gaaet ind paa, eller som han er gaaet ind paa ved en senere Hoveri-afløsnings-Contract, der er skeet enten frivillig eller ved en Commission. Det er ganske klart, at dette er en forhøiet Byrde paa Gaarden, der naturligviis maa staae for en Capital i Penge; men netop i denne forhøiede Afgift, der bør staae, og som bør være beregnet til at staae for en Capital, saaer han ikke noget som helst Afdrag. Naar man nu seer hen til, hvilket Beløb dette andrager for flere forskellige Gaarde, da vil man see, at naar dette havde været tydeligt og klart udtalt i Loven, vilde den paagjældende Fæster have faaet et langt større Afdrag eller Nedsættelse, end han virkelig har faaet. Hvad jeg har tilladt mig at fremhæve, det har jeg strax, den Gang Loven af 24de April 1860 kom, fremstillet for Commissionen — jeg troer forøvrigt ikke, at Afgjørelsen laa i Commissionens Haand, men at Beregningen først skulde gjøres senere —, idet jeg fremhævede det Urigtige i ikke at benytte den af mig ankyndede Maade; at tage den hele Sum med, hvorved altsaa Nedsættelsen vilde være skeet for hele den aarlige Afgift, der nu er paalagt ved Salget. Jeg fik da det Svar: Ja, det kan gjerne være, at Din Mening er rigtig, vi tør ikke modsige Dig; men vi have nu taxeret saa Meget, og vi have ikke opfattet Loven anderledes end, at Meningen var kun at give Nedsættelse for Pengecapitalen og ikke for den anden Capital, der er overgaaet til at blive en fast aarlig Gjælds. Nu ja! saa gif det saaledes over det Hele, og Commissionen kunde ingen Forandring gjøre deri. Jeg paastaar imidlertid, at dette ikke har været Lovens Mening; Meningen var at give en Nedsættelse i hele den forhøiede Afgift, som Vedkommende havde paataget sig, og ikke for et Stykke af den. Jeg troer nu, at det foresiggende Lovudkast vil have den samme Følge som Loven af 1860, og at den ikke vil komme til at give Fæsteren et Afdrag for hele den fulde, forhøiede Afgift, som han har paataget sig, men kun give en Nedsættelse i det, der gives reent i Penge.